

съ влака по течението на Мозелъ, за да отиде прѣзъ Кобленцъ за Нойендорфъ. Тамъ трѣбваше да се сформирава допълняващата дружина за квартируващия въ Триеръ стрѣлочески хохенцолерски полкъ, докато самиятъ полкъ бѣше вече напѣдъ при Саарбрюкенъ и наблюдаваше околността на р. Саара.

Едва прѣди нѣколко дена ученикъ на Софокла¹⁾ и Хорация²⁾, а сега, въ просто и грубо облѣкло, послѣдовател на Марса, войникъ на пруския кралъ!

По цѣль денъ, отъ сутринъ до вечеръ, упражнения, прицѣлване, стрѣлба; на обѣдъ вмѣсто приготвянитѣ отъ майка му вкусни гостби нѣкаква каша отъ тлѣстии и зеленчуци, често несварени дорбѣ; слѣдъ пладнѣ прѣгледъ на вещитѣ, пакъ прицѣлване, пакъ упражнения и едвамъ въ тъмно почивка и сънъ въ шумящата слама подъ палатката, заедно съ двѣ дузини бодри другари, отъ които никой прѣзъ живота си не е чулъ нито дума за Омира³⁾ или Виргилия²⁾.

Ахъ, при такъвъ животъ се губѣха мислитѣ... изчезваше мжката за родното мѣсто... потѣваше за нѣколко часа дори и порчивиятъ споменъ за оная русокоса София Шиферсъ...

Слѣдъ като за прѣвъ пѣтъ Вили съгледа въ урока по танцъ русата София, всички Луизи, Маргарити и Клари отъ любимитѣ драми на обожаванитѣ отъ него поети изеднажъ оживѣха. А слѣдъ зимата и уроцитѣ по танцъ послѣдва пролѣтътъ — пролѣтъ изпълнена съ болѣзнено блаженство, изпълнена съ безцѣлно скитане по зеленитѣ долини оттатъкъ Мозелъ, изпълнена съ безпрѣдѣлни сѣнища за щастие.. а единъ майски день неочаквана срѣща, разходка само на двамата — изпълнена съ боязливо смущение, съ оскѣденъ, треперливъ разговоръ и накрай една раздѣла, при която ржцѣтъ не искаха да се отпуснатъ, но при която очи и устни още не се осмѣлиха да се изкажатъ...

Една едничка срѣща — прѣва и послѣдна... а подиръ нѣколко седмици санитарниятъ свѣтникъ Ролсхофенъ, като прѣгледа получената една сутринъ поща, хладнокрѣвно каза:

„Вижъ, вижъ, дѣщерята на другаря Шиферсъ, София, се сгодила за нѣкой поручикъ отъ тридесетъ и деветия полкъ въ Дюселдорфъ — за Бога, не е ли още твърдѣ младо това дѣте?“

Тоя день Вили Ролсхофенъ разбра, що е скръбъ... тоя день вратата на дѣтския рай се затвори съ трѣскъкъ прѣдъ него. И когато слѣдъ това пристигна пѣрвата вѣстъ, че Франция се нахвърля противъ Германия, когато отечеството повика синоветѣ си за борба — Вили радостно се отзова... той искаше да изпита участъта на любимия си Теодоръ Кьорнеръ¹⁾...

Еднажъ той я видѣ на улицата подъ ржка съ поручика, който, безъ да подозира, му бѣ отнелъ всичко на свѣта. И тѣй като Вили бѣше отвикналъ да се очудва, той схвана своята сѣдба. Поручикътъ бѣше, разбира се, вече мжжъ, а той, неопитниятъ и срамежливъ юноша, трѣбваше да отстѣпи.

Сбогомъ, младежки блѣнове, — да живѣе бойната тржба!...

И тѣй, трѣпнейки въ бурния приливъ отъ любовъ къмъ отечеството, треперейки отъ пѣрвото подкопаващо живота му огорчение — Вили стана войникъ.

Суровата игра, въ която сега взимаше участие всѣки день и всѣки часъ, слѣдъ пѣрвитѣ петнадесетъ непоносимо тежки дни, почна да става привична за младежкото му тѣло. Но уви, щомъ душата се събуди отново отъ тежката дрѣмка, въ която бѣ изпаднала поради непосидното прѣуморяване на тѣлото, появи се отново и трескавото сърдечно мжчение заради изгубената. Какъ ли тя сега трѣпне... трѣпне, но, ахъ, не за него, не за другаря въ онази едничка вълшебно сладка разходка — не, а за другия, който сега, сжщо въ военно облѣкло, стои на границата, за да защити отечеството съ крѣвта и живота си... но не само отечеството, а и онова мило, прѣкрасно човѣшко сжщество, високата и свѣтла надежда на живота му...

Щастливъ поручикъ отъ тридесетъ и деветия полкъ — окаянъ доброволецъ Вили Ролсхофенъ!

1) Старо-грѣцки писателъ.

2) Римски поетъ.

3) Старо-грѣцки поетъ.

1) Германски поетъ.